

[Birthe Hansen]

som er og har været berørt af urimelige regler, at de nu endelig kan forvente en løsning. Det er jo ikke reglerne, der har været problemet – de kunne for længst have været ændret – problemet har været den manglende politiske vilje til at afsætte de økonomiske midler, som skulle bruges. Det vil ministeren nu. Vi er enige med ministeren i, at vi ikke kan være andet bekendt, men så kan vi altså heller ikke være bekendt, at der ikke afsættes midler til forhøjelse af folkepensionen til den store gruppe, der ikke har andet end den at leve af. Det er da klart, at det har været uforståeligt for pensionister, at bare en lille indtægt ved siden af folkepensionen gjorde andre sociale ydelser til et minus og skabte problemer for personlige tillæg som varnehjælp, tilskud til medicin, tandpleje, tv-licens og meget andet. Det skal nu ændres via en aftrappingsordning, måske helt op til 40.000 kr. Også en sikring af varnehjælp med bindende regler for tildeling er i den nuværende situation en forbedring. Det samme gælder nedsættelse af betaling for serviceydelser efter bistandslovens bestemmelser.

Men som sagt er det, vi har i dag, en redegørelse fra ministeren. Vi vil se nærmere på lovforslagene, når de bliver fremsat, så meget mere som de er en del af den aftale, regeringen indgik i 1984 med de Radikale. Men en del godt må vi da kunne lave for de 1½ mia. til 2 mia. kr. om året, som socialministeren skønner skal bruges.

Imidlertid fremgår det også af redegørelsen, at den pensionist, som i dag alene har folkepensionen, altså som enlig ca. 3.500 kr. om måneden, ikke vil få del i disse milliarder. Trøsten, at de ikke får det ringere økonomisk end i dag, er for billig. Disse pensionister skal fortsat stilles i den ydmygende situation, at de må bede om hjælp, bede om almisser – netop den nuværende generation af pensionister, som gennem livet har lært, at de skulle klare sig selv, og at det ikke var værdigt at bede om hjælp, især når man ikke kunne yde noget til gengæld. Det er pensionister, der er vokset op under forhold, hvor de har måttet give afkald – forsage – og det ønsker socialministeren og den borgerlige regering de skal fortsætte med. Til sammenligning kan jeg nævne de kommende pensionister, som er født i et overflodssamfund – udsigten til, at vi engang skal forsage, er uudholdelig, og vi vil ikke finde os deri. Der-

for nytter det ikke, at socialministeren bare vil gøre det attraktivt for os, at vi skal spare op. Først og fremmest må vi sørge for, at basisbeløbet, altså det, der er levestandarden for de nuværende og de kommende pensionister – de, der ikke har mulighed for at spare op og gøre brug af mere eller mindre fordelagtige pensionsordninger – sættes op. Mennesker, der i dag er arbejdsløse, syge eller på bistandshjælp eller går på mindstelønnen på arbejdsmarkedet, har nok at gøre i det daglige med at få det til at løbe rundt, og ikke engang det lykkes altid for en meget stor del af befolkningen. Hvis de så yderligere skal udsættes for den dag, de bliver 67 år og bliver sat helt uden for indflydelse, at andre, som foruden i de erhvervsaktive år har haft et godt liv og en god tilværelse, skal stilles bedre også som pensionister, så har den nuværende socialminister ikke været med til at fjerne de grundlæggende forskelle og uligheder mellem pensionisterne.

Selvfølgelig skal folk have lov at spare op, hvis de har økonomisk mulighed derfor, og hvis det er det, de vil, men vi har alle et ansvar for, at den, for hvem det at spare op ikke er muligt, ikke fortsat skal se sin totale livssituation ændret den dag, folkepensionen kommer til udbetaling. En så ringe økonomi fører uvægerligt til indskrænkning af muligheder, og mangel på aktiviteter fører til opgiven og forfald, til isolation og tristhed, som disponerer for sygdom. Det kan ikke være rimeligt, når netop tiden som pensionist skulle give én nogle muligheder, som man ikke har haft tid til i den erhvervsaktive alder. Det er for nedslående, for deprimerende at blive gammel på den måde, og hverken nuværende eller kommende pensionister kan vi byde disse forhold.

Hvad har socialministeren at sige til denne gruppe? Ifølge redegørelsen skal de som sagt ikke undgælde for de andres forbedring – nej, det manglede så sandelig også bare! – men bedre end i øjeblikket, hvis vi alene ser på økonomien, skal de altså heller ikke tro de får det. De skal være med til at betale for fjernelse af samordningsfradrag, for samspilsproblemer, for delpensionen – og hvorfor nu det? Jo, de er nemlig ifølge både regeringen og de Radikale i forhold til lønmodtagerne siden 1982 båret frem af en uændret regulering. Jamen det siger da ikke noget som helst om, at de ikke har mistet kroner og